

Utdypende om prosjektet/teksten:

Bakgrunnen for prosjektet/teksten er et engasjement i det at et økende antall foreldrepar ender opp med å saksøke hverandre etter skilsmisser der de her felles barn, og dette fordi idealet som holdes opp i media- og som også er ønsket i dagens samfunn er en 50/50 deling av barnets tid mellom foreldrene. Jeg har selv opplevd å bli saksøkt, og den belastningen det var å måtte forholde seg til advokater og sakkyndig gjorde at jeg leste mye om barnefordelingssaker på nett, og også levde meg veldig inn i historier om kvinner(og menn) som mistet tid med barna sine eller glemte dem helt etter andre påkjenninger. Er det mulig å miste et barn, for så å glemme det, tenkte jeg. Og fant altså historier som bekreftet dette. Redselen for å miste mitt eget barn, og også meg selv, for det var som om jeg glapp litt taket i hvem jeg var i møtet med det jeg leste, slapp ikke taket før jeg satte meg ned og skrev en pamflett om temaet. Pamfletten er personlig, men ikke privat, ei heller et personangrep. I pamfletten henter jeg fram min egen mormor, som døde nylig, for å ha den dialogen jeg trengte, men ikke hadde underveis i rettsprosessen, med henne. Det burde ikke være mulig å saksøke hverandre i barnefordelingssaker, men det skjer, og dette nettopp fordi vi som foreldre er redde for å miste tid med barna våre. Pamfletten er mitt innlegg i denne debatten, og er på 63 sider. Jeg må legge til at jeg er en av dem som fikk til et forlik, vi gikk ikke lenger enn til tingretten og er gode venner i dag. Konflikt-rådet burde være et sted foreldre tar denne diskusjonen dersom de sliter med å bli enige.

Den eneste Moren

Denne historien som vokser frem i meg, har gjort det noen måneder nå, den er så merkelig, så fjern fra mitt eget liv, likevel føles det som om det er jeg, at det kommer fra noe jeg har opplevd. Jeg har stusset, kan jeg ha opplevd dette, tenker jeg, og så glemte det totalt.

Som den telt-turen hvor jeg og en gutt lette etter slanger i gresset, og jeg var så lettet over at jeg ikke fant noen og etterpå klarte jeg glemme hele turen, og gutten. Først mange år etterpå husket jeg det, redselen jeg følte over å kanskje skulle finne en slange, det var som om den hadde vokst og overskygget alt, ja minnene også.

Eller han som slo til meg så hardt at jeg ble som ei villig bikkje etterpå, jeg glemte ham og.

Er det derfor jeg går i stuss over denne historien, som jeg nå er i ferd med å fortelle. Jeg ser henne, ser det ovenfra, hun sitter i en rettssal og snart mister hun barnet sitt. Hun mister barnet sitt fordi noen vitner falskt. Går derfra etterpå, det gjør hun. Og hun glemmer det. Hun glemmer barnet. Hun glemmer alle de hun kjente. Senere skriver hun triste sanger og tv-serier for barn. Og det hele tiden med den tanken at nå, nå når jeg noen, hun vil nå noen, noen som hun ikke husker.

Hun husker ikke sitt barn.

Barnet hadde grått da det så henne etter det som skjedde. Skjønte ikke sakkyndig at det satt som en imprint i hjernen til barnet. Var virkelig barnet for lite til å huske, hun trodde ikke det, men hva hadde hun å stille opp med. Hun var bare 19 år.

Hva skjer når du ikke kan si:

Jeg mistet barnet mitt.

Ingen burde miste barnet sitt.

Han hadde banket henne opp. Og barnet så det. Hun ble gul og blå av det. Han var en som hadde tvunget henne til prostitusjon og. Og nå aner du vel tegninga tenker du, og vil legge denne teksten fra deg. En sånn sosial-realisme-tekst. Nei, det er ikke det dette er vil jeg ha sagt da.

Senere ble hun mor igjen,

og en tanke slo ned i henne en gang hun ammet barnet,

denne gangen klarer jeg det, tenkte hun,

denne gangen, herregud, hva mener jeg, jeg har da ikke, dette er jo det første barnet mitt korrigeret hun så. Hun korrigererte sine egne tanker. Og hvem gjør ikke det.

Han hadde sett på henne som en klump leire, som han kunne forme. Du var jo så lett å prege sa han senere. Ingen fikk vite at hun var gravid. Det passet ikke sammen med noe. Hun var litt større enn normalt den sommeren, og da barnet kom hadde hun ikke vært hos fastlegen en eneste gang, nei for han kjente en spesialist, spesialisten visste best sa han. Rett etter at barnet var blitt forløst, så pakket han det inn, og gikk fra henne, han sa at hun kunne skade barnet.

Så fikk hun bare se det av og til.

Helt til det ble full stopp.

Han banket henne opp dagen før rettssaken.

Så stod hun der og stotret, og virket gal. Sammenhengen var borte for henne. Og hun mistet barnet da vitnet kom.

Vitnet vitnet falskt.

Og han pekte mot oppveksten hennes og, sa, selvsagt, det som mange visste.

En uskikket mamma.

I stedet for å la det prege seg, så laget hun et absolutt skille i livet sitt.

Stod og så utover byen, fra øverst i Tøyenparken.

og bestemte seg for at det ikke var henne.

Lot ham vinne. Ga opp kampen. Hun var for ung, og hadde ikke tilgang på sånt som han hadde, han hadde penger, og han kjente de riktige menneskene.

Jeg begynner på nytt. Versjon to blir det.

Hun gråter.

Sier hun har mistet sin sønn.

Sønnen min, sier hun.

Noen ganger hører hun dem herse med ham de han bor hos.

Som om det skjedde i leiligheten over hennes.

Sønnen min.

Han hadde grått når han så henne, de kalte det et tilknytningstraume. Han hadde det bedre uten henne, sa de, og det hjemmet de hadde bygd opp, eller i leiligheten til kjæresten, hun hadde fått seg en kjæreste, sakkyndig sa det var et moderne hjem. Det er et moderne hjem, sa han, men det vil nok være bedre for gutten å..

hva er et moderne hjem tenkte hun.

De hadde gjort det fint der.

Malt det slik de ville og pyntet med slike ting de likte.

Nå skulle han vokse opp på en gård på Nesodden i stedet. De hadde hester der, sa sakkyndig.

Dette vil bli stabilt og bra for gutten, sa sakkyndig.

Senere kom hun aldri tilbake, hun gikk fra kjæresten og leiligheten og det som var deres. Og nei hun gjorde det ikke slutt, hun bare gikk, og hun kom ikke tilbake. Og hun glemte ham. Slik hun glemte sønnen sin. Og barnets far.

Hadde tærne hans.

De må ha vært små.

Slike tanker dukket opp innimellom.

Men så dyttet hun dem vekk. Hva var det, tenkte hun.

Og hun drømte om en fødsel.

Hvordan kan jeg drømme en fødsel sånn når jeg aldri har født, lurte hun.

Det var varmt det som kom ut av henne, fosset mellom beina. Og små armer hun tok tak i.

I drømmene forvandlet det lille barnet seg til et lite lam i armene hennes.

Et lite lam.

De kom på døra og voldtok henne.

Hun klarte ikke samle seg etter det.

Hadde ikke trodd at kjæresten ville åpne uten å se hvem som ringte på først, men det gjorde han. Og da var de tre stykker der over henne.

Et tilknytningstraume. Hva er det.

I en forstyrret tilknytning, hva ligger i den.

I henne.

Etter det.

Sa det.

Jeg hater meg.

Hun banket seg selv lilla.

En knyttneve i låret.

Panna i veggen.

Hadde de visst det og, en selvskader.

Hvem skal.

De som ender opp med makten over.

Sakkyndig var en eldre mann.

Han sa hun hadde,
høyst sannsynlig,
en *skade*.

Og da de skjønnte at hun leste bøker om tilknytning mellom mor og barn før rettssaken, så fråd det advokaten hans, ja kastet av seg kommentarer som bare sablet ned det hun stotret fram om barn og mødre.

Et barn, har en mor.

En tunge som er blå.

Et barn har en mamma,

en mamma

har en nese midt i fjeset

som er kald når hun er redd,

stakkars tralleri nå traller

vi for mammaer som er redde,

så veldig redde.

Om mødre som mister barn.

Og det nå. Jeg står* i en slik tvist selv. Så fort ting blir stygge.

Kan jeg med tanke på det jeg har skrevet, hevde at å dele et *lite* barns tid i to mellom to foreldre er avsyndig? Og kan jeg og skrive at et barn gjerne er mer tilknyttet sin mor sine første år, uten å bli sablet ned?

Skulle ikke en far kunne være like viktig.

Jo.

Ja nei det er absurd å skrive dette her nå rett etter de sidene jeg har skrevet. Det er for enkelt å skrive ting som er drøye?

Ikke når du vet det, at ting er drøye.

Etter voldtekten var de alltid der. Satt i en bil utenfor der hun bodde. Eller utenfor skolen. Ser du? Dette tok det meg nøyaktig tre sekunder å skrive.

Kan jeg og skrive at jeg vet om for mange kvinner som sitter og gråter i en sofakrok over eksens hardt tilkjempede 50/50 løsning. En moderne løsning. Hun jobber ræva av seg for å få det til. Forbereder barnet på nok en atskillelse, sørger for at det er noe å se frem mot på andre siden av fraværet.

Vi sitter på kafe og når vi kommer inn på det, dagene uten barn. Jeg burde ikke. Det er det alvorligste av temaer, ser de gå mot toaletter med tårer i øynene, *jeg må bare* sies. Ja pusse nesen, det er det vi gjør. Og jeg får ikke til å strekke hånda ut, klappe en arm,

hvis tårene

å vi er

sånne som lever dårlig uten våre barn. Eller er vi det. Kanskje vi vet at

barna våre lever dårlig uten oss.

Mens i Aftenposten, Dagbladet, solskinnshistorier fra delte barnetilværelser og mødre og fedre som lever livet ukene uten barn, denne uken har det vært middagsselskap hver dag, sier hun begeistret. Og psykologpappaen sitter der med døtrene i armkroken, *det fungerer så fint for oss.*

Fungerer så fint.

Jeg orker ikke prøve en gang på å innstille meg på at det er barnets beste. Og jeg driter i hva du tenker om meg når jeg skriver det.

Og den dagen sakkyndig spør mitt barn hvor det helst vil bo, så vil det svare at det vil bo like mye hos begge. Det vil bli lagt vekt på det. Selvsagt. Barnet sier det som høres riktig ut, og barnet vet at det er rettferdig. Og det selv om

barnet roper fra stua, jeg er bare på do, men barnet roper febrilsk

mamma, mamma

etterpå forklarer barnet: Jeg trodde du var borte

det er ikke rart

halve tiden er mamma borte

hvor ble hun av

hun som forklarte, modererte og fanget opp

Å men politikk. Den gangen jeg fortvilet snakket om hvordan barnet mitt reagerte på at jeg ikke var der hele tiden lenger fordi mammapermen var over, og heller ikke fikk ammet så ofte etter at jeg startet jobbe, så kikket de politisk likestilte på meg og sa «*barnet har da en far og*».

Barnet har en far.

Faren er, jo først og fremst så har han stikkete skjegg.

Og horn i panna, selvsagt.

Nei. Han er tipp topp han,

selv om han lukter beskt.

Å når barnet gråter og vil til mamma.

Mamma, gråter barnet.

Mamma.

Jeg hører det i etasjen over min for tiden. Hver kveld rundt leggetid, og hele morgenen.

Skal vedde på at de er i gang med en jævla sovekur for barnet sitt.

SHHH nå skal barnet sove, og det er bare pappa sitt hode som titter inn.

Mamma gråtes sårere for hver gang.

Ja du snakker om tilknytningstraume.

Det er sannelig mye du kan gjøre for barnet ditt fordi du tror det er det beste for det, sant?

Mor ligger i kjellerstua i to uker for å få sove.

Jeg mener hallo! Sove i kjellerstua? Ja fordi barnet ditt gråter sånn når det skal sove, at det stikker langt inn i det morshjertet du har. Og når det stikker i morshjertet så prøver du holde ut ved å holde deg borte. Jeg vet.

Men det er jo langt unna det å miste sitt barn.

Det finnes for mange lanser å heve når det først har blitt brudd.

Hvis du har snakket med din eks da i fortrolighet mens dere fortsatt var sammen om ditt eget tilknytningstraume så kan du jo komme til å angre bittert på det. *Hun har et tilknytningstraume*, sier han der i rettssalen og 4 par øyne vender seg mot henne. Jada hun virker litt spaca hun ja. visst.

Og snart er sakkyndig i gang med sine runder. Stikker innom barnehagen, skolen. Skal sjekke at alt er som det skal.

Den følelsen av øyne i ryggen når du henter ditt barn. Du går fra jobben og du skal innom AKS og hente og dere skal hjem og spise fiskekaker men først så skal du kjenne de vurderende øynene til de som jobber på skolen sin fritidsordning, ja de er ikke gamle de, rundt 25 år. Hvordan ser barnet hennes ut når hun henter.

Ja da kan du banne på at barnet ditt akkurat den dagen skvetter når det ser deg, og også løper inn i armene på nærmeste mann som jobber der på AKS og det i det dere skal hjem. Vi skal hjem, sier du, og akkurat da så løper barnet ditt inn i armene på han snille med blå øyne.

Nettopp.

Og det jeg tenker da, det er: *Kan jeg miste mitt barn.*

Vet den formuleringen, den får det sikkert til å knyte seg i magen din sant?

Eie et barn liksom. Nei kanskje det er sånn at et barn ikke blir tatt fra noen, men at noen blir tatt fra det fordi det er til barnets beste.

Barnet har det bedre uten sin mor.

Men barnet har en mor. Mor er meg. Jeg er den eneste moren.

Jeg er moren til mitt barn.

Jeg elsker barnet mitt.

Så heldig jeg er som fikk akkurat deg, sier jeg.

At det var akkurat du som var i magen min.

Det kunne jeg kjenne,

hvordan du var inne i magen min, det var deg,

livlige spark og det kvikke blikket

det var der lenge før du kom.

Gikk i høsten og snakket inn til deg.

Fortalte om fargene.

Og kampen min for hans tilknytning og forståelse av deg,

jeg tok hånden hans hver kveld og la den på magen min,

hvordan ble det slik

et løft

for mødre

løfter våre barn mot våre menn

her er ditt barn

dere må bli kjent

slik jeg og barnet kjenner hverandre

og når barnet blir stort nok spør det meg om pappa sang inn til det i magen
jeg vet ikke hva jeg skal si, for øynene ber om et ja

for mange menn sitter det langt inne å synge til en mage, det er det jeg tenker, men jeg kan ikke si det
sant. At det kan føles flaut og fjernt å synge mot en kul. Og jeg mener ikke henge noen ut med det, for
det jeg vil

si er at

tilknytningen er der ikke *enda*

at det vil ta tid

at han vil synge

når barnet har kommet

når barnet har kommet og skal sove synger han

og da er stemmen myk

den er myk i skjegget

og når

nei når jeg tenker på starten

da gråter jeg

alle foreldre har et ønske om å

en liten satellitt

og vi skal få det til

men det er det, jeg skulle inn på, at for

ivertfall for noen kvinner så

den gradvise sakte

den vokser sakte den relasjonen

fra

til det blir slik:

jeg kjenner alt mitt barn

for barnet er inne i meg

turnerer der inne

og blafrer

når jeg spiser sukkertøy

Når de la barnet til brystet mitt.

Den følelsen av at noen koblet seg på meg,

var helt avhengig av meg. Det var spisst, og vondt, og et vakum mellom det brystet og den munnen.

Det er ingenting annet nå,

tenkte jeg,

noterte meg når barnet ville ha mat.

Og så begynte dagene som ikke var dager delt inn i soner lenger, de var endeløse, som slike tråder i en mopp, og turene, jeg trakk opp til Nydalen og ned.

Og den svette klamme stemningen når kveldsståket startet.

Kveldsståket kom det. Etter en hvile.

Tre uker varte hvilen.

Og så kom barnet, mer krevende,

det er slik de øker melkeproduksjonen,

de små,

ja gråt, det er smerte, sult, trøtte

og alt skal du hjelpe barnet i gang med

når barnet er trøtt skal det sove

når det er sultent får det mat

men smerte

det er smerte som får foreldre til å tippe

hva kan jeg gjøre for mitt barn
det har kolikk

jeg trodde de små med kolikk trengte
endeløs kjærighet
men det er ikke det
det er mor, far som trenger det

en gang
tok jeg telefonen opp og ringte
jeg var utslitt og jeg kjente, nå klikker jeg,
barnet skrek,
og ingenting roet det,

da jeg skjønnte at det ikke var noen støtte å få
ingen stemme i andre enden som hjalp meg
bare noen som ble flau fordi jeg gråt

så gikk jeg inn på badet, låste døren
hørte skrikene gjennom veggen,
og jeg forstod

jeg er alene
om dette er jeg alene
det er ingen andre
barnet avhenger av meg
at jeg klarer dette

så pustet jeg dypt
og gikk ut

løftet barnet og det gråt ikke mer

var det da

det skjedde

det jeg senere skulle kunne forklare som

en sterkere tilknytning til mor enn til far *for øyeblikket?*

Eller var det det at barnet sakte ble til i meg

nei, hvem kan svare på sånt.

Har jo alt nevnt en kobling mellom mor og barn

som er ganske spesiell, og som innebærer kroppsvarm melk. men det er jo ikke noe vi kan snakke om i disse dager, vel?

jeg vil jo ikke sparke beina under likestillingen, sant?

Å du skulle spurt meg mens jeg fortsatt var tyve,

da abort var en absolutt mulighet, utroskap utilgivelig, og far lik som mor.

Men nå er jeg på vei bort fra det jeg startet skrive om.

Hun som mistet sitt barn.

Etter at alt ble en rettstvist, så er det det jeg har tenkt på igrunn.

Ser for meg dager og timer og uker uten barnet.

Mitt nye liv. Barnløs.

Og selvsagt er det det handler om for ham og. Han er redd for miste sitt barn.

I kursen vi staker ut som skilte foreldre,

hva kan være mer sårt, for hva vi gjør vi vårt barn.

Men hun som ble truet. Banket opp.

Stod og stotret i rettssalen.

Vet de det.

Hvordan mennesker manipuleres til å miste seg selv?

Jeg mistet meg selv.

Ble en tannløs variant.

Spak og blek.

Hva skal jeg si.

Som ikke er sagt?

Barnet trenger meg?

Nei der sier de at det er tilknytningsskadet, det gråter når det ser moren sin det barnet.

Senere tenker hun, hvorfor hjalp ingen meg, trodde de virkelig at hun ville skade barnet, at hun hadde gjort det?

Da hun flyttet til en annen by, så ble det et argument også.

Å bare flytte.

Men det var jo ingen åpning der,

ingen mulighet,

bare dager uten et barn.

Hva skulle hun gjort, annet enn å kjøre løpet:

Studere, få kjæreste, være med venner,

og hele tiden det mens hun skjøv fortiden til side og foran seg

som en brøytebil,

høye brøytekanter med hardpakket snø.

Av og til kom han, eller de.

Stod truende i bakgården.

Ringte henne.

Å hun lot som ingenting.

Hvordan komme seg løs fra kriminelle,
når de har bein med tagger på.

Hvis far er en sadist.

Nei, far er brutal.

Brutale menn.

Hvordan er brutale menn?

Bevegelsene deres er harde.

De har mye av seg i de.

Slenger ut en neve.

Og det er skrik og hyl rundt de. Bestemme. Det er og det han må,
han er en leder.

Jeg har kjent brutale menn, men det er lenge siden. Bare så det er klart.

Når du er ung og trækker rundt som en gazelle så kan du fort gå deg inn i en sånn.

Eller eventuelt, de vet hvor de skal lete, ja du kan vel bare gå på et Steinerkskole-marked eller henge litt på festene til en kunsthøyskole, hvis du vil kapre ei sånn uskyldig ei. Og kapre, hvordan gjør du det, jeg vil anta at det letteste er å skjenke ei. Og ja du kan sikkert finne de andre steder og altså.

Men jeg har ikke tenkt å rådgi noen som helst.

Hadde jeg bare selv blitt informert om at det fantes menn som ikke var snille, eller kvinner for den saks skyld.

Det tok meg for mange år å lære det.

Tenk om historien om hun som misbrukes og som også mister sitt barn, er en jeg har hørt. At noen har fortalt meg den, det kan jo hende,

for en stund skrev jeg tekster inspirert av livshendelsene til andre

og det er som om

ja hun har sittet her på mitt eget kjøkken,

med en kopp kaffe

og det hun fortalte

stoppet i meg

og stanset meg

jeg skrev ikke mer etter det.

Å lære om ondskap.

Hva kan være mer ondt enn å tvinge, presse, true noen.

Og gjøre det år etter år.

Hun mistet sitt barn.

Sorrow lost. And sorrow won.

I dont know where the sun has gone,

it darkens all around you

skrittene hans

iver

I dont know where the sun has gone,

it darkens all around me

Sorrow lost. And sorrow won.

skrittene mine

I en rettssal. Så skjer endelig det. Hun får oppreisning, de får alle det.

Men da

hun måtte si navnet sitt høyt,
så ble hun jo lett å finne etterpå.

Å gud å gud å gud
ikke la dem komme

Jo du lot dem komme.
Gud du lot dem komme.
Over hennes dørstokk,
inn i hennes hjem,
igjen.

Hun kjenner det flamme opp i brystet når hun ser ham.
Og vet hva det kalles,
det er redsel.

Men han har vist hva han kan gjøre.
At han vet hvor hun bor.

Hun kan jo bare anmelde sier noen freidig, dersom noe skulle være truende.
Men hvordan anmelde når
du har skiller i deg,
som en boks,
separate rom med filer i,
et kartotek.

Og du kan ikke blande de, som en kortstokk.
For det er det som skjer henne.
Forferdelige ting.
Er bare å glemme.

Sette klamme rundt.

Det henger ikke sammen,
sønnen hun mistet og det barnet hun har nå.
Annet enn at en mann nok en gang
har sørget for å traumatisere hennes barn.

Mitt barn er traumatisert på grunn av meg.
Det er en stake gjennom et hjerte.

Hvor kommer mørket fra. Det jeg skriver. Hvis du møtte meg. Nei det henger ikke på greip. Det er ikke kobling der. Så la meg:

De har kommet

de har kommet

for å ta deg

ikke sant

ikke sant mamma

jeg står og ser på deg

du har gjemt deg under dyna

i senga ligger du

og jeg i dørkarmen

kom og ligg sammen meg sier du

kom under her med meg

som om det myke dunet

skulle kunne skjerme

oss fra dem

skrik og stemmer

jeg vet

de kom med lys

lyktene lyste

på de bilene

over veien langs jordet

men det er ikke lys de har inne i seg

bare mørke
som

hvorfor er de her for å ta oss
mamma

jeg vet
de er slike

nå vet jeg det

som misbruker

satt vi fast i dem mamma
hvordan ble det sånn
to familier tvunnet sammen
den ene med strupetak på den andre
generasjon etter generasjon

jeg vet så fort jeg kom til Oslo
havnet jeg samme sted
som om jeg måtte

ville kjenne deg

du var så fjern
jeg vet hva det var
du
holdt på avstand
alle følelser

mens du

nei

andre

har hatt hallusinasjoner og
skrik og stemmer

vel, jeg kaller det flasbacks

de kobler det ikke

vet du,

til virkelighet

kanskje jeg er den eneste som gjør det nå

dere har lyktes glemme det en etter en

så nå er det jeg som fremstår

som sprø

hva gjør det meg til

annet enn et vitne

er det noe rart jeg føler meg truet

Jeg burde ikke skrive det, med vitne.

Bare det å skrive det får meg til å se for meg,

hva skjer med vitner.

Alt hadde mening da barnet var lite. Å løfte barnet opp. Tilkjempe rytmer. Hupse i parker, det er det du gjør mot barnet når det lærer seg å gå, du står og gynger, slik barnet mitt: svikt i knærne.

Armer opp og over hodet.

I søvn.

Monne sa barnet hadde det godt hos meg og ham når hun så det sove.

Det lå med armene over hodet.

Hun visste ikke at kranglene hadde begynt.

Det kan ta mange år å slite seg fra hverandre.

Hva skal jeg si til barnet
hvordan kom det til at det ble sånn,
mamma og pappa bor ikke sammen.

De sier ting om hverandre
som graver ut en dyp grøft
mellom dem
er en dyp grøft
med leirete sider
og i bunnen litt sildrende vann

i bunnen av en grøft
sildrer det vann

og jeg har sklidd nedi for lenge siden
stått der nede
og ropt mot ekskjæresten og forbipasserende menn
få meg opp

få meg opp

få meg opp

det har jeg ropt

har barnet skjønt det,

hvor desperat jeg har lengtet etter kjærlighet

barnet sa,

du kan få låne en bamse mamma.

Jeg lånte en bamse.

Jeg holdt rundt bamse.

Og gjennom vinduet

jeg drømte om en mannshånd

han holdt min i sin

en sånn hånd med trevler i

en neve som kan jobbe

en slik hånd holdt min

jeg drømte om det, som om det var

på ordentlig,

den varmen som hånden ga,

og min slanke i hans grep

og han var på vei inn i huset mitt

gjennom vinduet i stua

det som vender mot en park

ja er på gateplan med en park

det er slik det er med meg etter alt

kjære barn

det hadde vært fint for deg

eller er det bra for et barn at mamma har en mann

er det det jeg

for det kommer ingen

ingen over min dørstokk

bare nesten

i netter

mens jeg drømmer

med bamse

i favnen

ja nei det høres ivertfall ikke ut som et frierbrev.

Er dette å kutte seg selv åpen, slenger tarmene mine og alt på bordet

sier

kjære offentlighet

her er mitt indre, gjør et al

i grunnen har jeg gjort det i mange år,

de tekstene jeg skriver skjønner dere, blir låter,

men det har vært hemmelig

en hemmelig utgang for følelser jeg ettervert ikke kunne uttrykke

noe annet sted enn i en tekst

jeg er vel ikke alene om å være sånn støpt

og jeg var det ikke heller, før

en gang var jeg helere slik
med en ungdomskjæreste
hvem er ikke det
når du er i støpeskjeen som elsker, partner, venn
og noen andre sørger for deg,
mat, klær,

det er så enkelt da
å sitte i en seng
på et gutte – eller pikerom og kjenne at det han
eller hun gjør med deg
det vokser gradvis i deg
stryke hverandres hender
og la fingre følge blodårer
legge hender over nakker
og ruske i hår

det kommer og går
men så
kommer og går
kjærlighet

gråt og gnisninger

foreldrene mine
løftet meg alltid igjennom dem, kjærlighessorgene,
jeg kunne ringe når som helst

de sa jeg var for sårbar
jeg forstår det nå
at de sa det
men det er en styrke, ikke en svakhet,
og da siterer jeg en mann,
at han også sier at i hans svakhet ligger all hans stolthet
og det er fordi han er en mann er noe annet

hva er det liksom

jeg er en mann,
men er det ikke det jeg skriver her,
jeg er en kvinne,
jeg har et barn,
jeg er mitt barns mor
det har ingen annen mamma enn meg

jeg er barnets mor

det blomstrer
det spirer

fra sommer
kom barnet

det vokste fra sommer, gjennom vinter, til vår

Hvordan var det for henne. Hun som mistet sitt barn.

Kanskje hun nesten ikke merket magen,

at det var som om barnet var

ja ble til i en annen

fordi hun hadde lært seg å koble kroppen fra

de som har blitt misbrukt kan det

slå seg av

å slå kroppen av

det er fullt mulig

å oppleve en graviditet som noe

som ikke kan kobles til deg selv

men var det slik for henne

jeg tror ikke det

annet enn at det tok en stund før hun skjønnte hun var gravid

og at han fylte dagene hennes med terror

han visste alltid hvor hun var

hvis det var noe hun måtte koble fra så var det han,

hun begynte late som at hun ikke merket ham

selv om han alltid var der

bilen hans

bilen hans

hvordan kunne den være

der hun var

i gata der hun var
på vei dit hun skulle
stod bilen

en gang hadde han slengt en brukt kondom på bakken
bilen stod der,
han satt der
det ene beinet halveis ut
og
foran
akkurat der skulle hun forbi
føttene hennes ned i

hva skulle hun gjøre
hun unngikk den og ham

var det slik livet ble en spissrotgang
et sikksakkmønster mellom
og alltid med et blikk over skuldra

og senere
ble det til at hun var paranoid
innbilte seg ting

mentale sykdommer ble kastet etter henne
vokste som skyer over og
bølger under

til hun ble en liten bunt av ledninger
oh frenzy

så ga hun en en ørefik

og det

da slang hun en mental sykdom på bordet selv

som unnskyldning

kanskje hun ikke så selv hvor ødelagt hun ble av ham

og hvor sakte det hadde gått

og seigt det var

for det er

du blir merket av terror

det setter seg

netter uten søvn

tvangshandlinger for å holde huset sammen

selvkading for å holde det redde på avstand

netter uten søvn

når du har barn

det går, det går, hun får det akkurat til, helt til sakkyndig kommer

sakkyndig er i barnehagen, snakker med de som jobber der,

om barnet hennes

ryktene som går om en alvorlig mental lidelse.

Det kan gå utfor med enhver.

Hun gikk

så ut som et barn.

Hun ser ut som et barn.

Ansiktet ser ut som et barns, sa ei venninne av meg,

vi satt og så ut vinduet på Kaffebrenneriet

jeg så det og

ansiktet til noen som et barns

øynene var store

og

jeg tenkte

hun roper hjelp

har de taket på henne igjen

tenkte jeg

hvordan kan jeg tenke det

hva vet jeg om henne

om hvem som har taket på

puttet jeg på henne noe i meg selv

kan de ikke la henne i fred.

Jeg tror ikke på en lykkelig hore.

Det er bare jævelskap der, de som må det,

det er bare endeløs bruk

av noen

som ligger bak det

at menn tror det, at noen kvinner gjør det frivillig og fordi de liker det,

nei.

For de som ligger rundt

er det selvsagt

det er mange som bærer sex som et skjold,

jeg har sett kvinner og jeg har sett menn ha det,

du kan se det i skrittene de tar

ikke at det betyr de går rundt og alltid er

alltid har lyst

det jeg tenker på er de som

har sex som nærhet

de trenger det for å føle nær

så skuffer de på veien

og noen ganger

nei.

Hvordan endte hun opp et slikt sted.

Hun var ikke alene.

Han stod i kassa på Maxbo og skalv når de kom forbi,
de som,

hele han var skjør

og når han prøver lime det sammen

til et ordentlig liv

så er de der

med karpekjeftene sine

og har du ikke sett det

så åpne blikket ditt

gå storbyer rundt

det finnes mennesker som vikles inn i uhygge

stadig vekk.

Hva er dette. Et forsvar for de svake? Et angrep på sakkyndige?

Kjære kvinnelige advokater,
dere burde kurses i
ptsd, kompleks ptsd og Dissosiativ identitetsforstyrrelse

dere har et ansvar for å løfte kvinner ut av
skadelige relasjoner, overgrep, misbruk, og prostitusjon,
men dere har det travelt

hva skal du se etter
i kvinnene du møter

som skal sitte som tiltalt:

Hun kan miste sitt barn.

Hun hadde skrevet. Etter det skrev hun. I sorg. Alltid et ark å skrive på. Hun var ikke seg selv når hun skrev. Og hun sendte det bort og vekk,

til en dag

hun stod lent mot en kommode

holdt fast i den med to never

mens hun hulket

de gutta skylder meg så jævlig mye penger

hva hadde skjedd

tråkket uforvarende inn i en mediabransje,

var det det hun hadde?

Det de hevet mot henne for å slippe å betale, det var hennes egen fortid,

og de slang selvsagt på en mental sykdom,

når er det lov å gjøre det

bruke mentale sykdommer som påskudd

for å ikke ta noen alvorlig

no rest for the wicked

er det sant

skulle så gjerne tro på det selv

at de som drar våpen frem

som peprer med løgner og bedrag

er de som ikke slipper unna

men så gjør de nettopp det

jeg har sett de ha hager med epletrær

og der på en liten knatt kneiser

ei lita hytte
et sånt lite hus
som barn leker i
med søte gardiner

barnet mitt
ville dødd for et sånt

det er mye du kan ta fra mennesker i din egen kamp
for å klare deg

There'll be no rest for the wicked
There's no song for the choir
There's no hope for the weary
If you let them win without a fight

hvordan vinne en kamp
når du er et vrak

jeg vet ikke.

Jeg har sagt det til en selv
du bygger ditt familieliv, dine dager,
på noe vi skapte sammen,
og jeg har ingenting
mens du har alt

stop it
stop it
stop it
stop it

ropte han

jeg skulle ha sagt det og,
at jeg gjør dette for mitt barn,
mitt barn trenger at jeg gjør dette,

ikke sant Monne

Monne sier: *Absolutt.*

Hun gikk forresten bort akkurat da familielivet mitt var en saga blott.

Hun hadde alltid tro på meg, oss.

Postkort kom, husk at jeg er glad i deg stod det. Hun sa jeg var spesiell.

Hvor mange skal jeg miste på en gang, gråt jeg.
Men da hadde han alt skrudd oss helt av.

Du får ikke sympati eller empati fra noen som alt har
gått videre, og ser på det som at de har kommet seg løs fra deg.
Og det står allerede ei og er klar,
tar over stafettpinne i det livet som er hans,

liljer
roser

du likte roser Monne
og hånden din, ble myk og rynkete og varm

men døden din
du døde

jeg skulle komme på besøk den dagen

jeg likte ikke døden din

du døde sakte

og vi merket at du ikke var hjernedød slik de sa
selv om

hva gjør jeg uten hun som var en guide i livet mitt
som holdt meg opp
sa jeg var unik, vakker,
som kritiserte meg, dyttet i meg med
irettesettelsene sine
vi som er rødhårede må bruke sminke, sa hun.

Eller hun sa alltid:
Vi er ikke rødhårede
det er kobber det
kobberfarget

matriarker
holder familier sammen
og får nerveproblemer av det

jeg vet det godt
det blir som en klagesang
men jeg er ikke den eneste som smuldrer
etter at du gikk bort

hadde trengt deg nå som jeg står alene
men så mistet jeg deg jo for lenge siden
det ble mindre og mindre av deg

en indre guide
her om dagen sa du inne i meg

om en mann
at han oppførte seg ufyselig
jeg hørte det så tydelig
for jeg var i ferd med å klandre meg selv for en avvisning
så sa du meg noen sannhetens ord
en ufyselig mann

bare du kunne sagt det
og da reiste jeg meg fra baderomsgulvet og lo
tråkket i en dam av tårer
og lo
ja han hadde vært ufyselig
rett og slett
skulle det på mine skuldre liksom?
nope

og ja jeg er selvsagt klar over at jeg bare
at du er en projeksjon
du er mitt ønske
om en indre hjelper
og du blir til
gjennom meg

er det ikke slik jeg og
forklarer

noe

kvinner og barn
i min familie

det blikket på et barn

farmor sendte barnet et postkort
og jeg ble stående å kikke på det
en andemor
med en rekke andunger etter seg
gjennom trafikk

slik trekker vi
jeg vet det var det hun gjorde
Monne, hun gjorde det

en tråd
trekker
trekker datter
trekker barn
en snor
å holde i

hører liksom kritikere si
hvor usunt det er
å ha

nei jeg orker ikke gå den veien
må jeg virkelig se det fra et annet perspektiv

nei
Hun gikk foran
døtrene bak
og døtrene der igjen

vi trippet etter
og vi hatet henne av og til
kom i opposisjon
det hun ville ha av meg, av oss
jeg vet ikke om jeg har forstått det,
har mange tanker om det,
noen føles urettferdige,

for det hun gjorde
postkort og somre
ferier
det at hun så åpenbart elsket meg, oss,
og som barn ganske uforbeholdent,
at det ble noe annet når hun ble eldre bare,
når tap av førlighet gjorde livet besværlig,
da var det hun som trengte kjærlighet

men kanskje blir det litt
som i den filmen Joy
ja hun som oppfant moppen,
når hun hadde endt opp som en som
ga og ga
da forventet de jo, de rundt henne,
en fortsettelse av det,
å bli gitt

mottakere av
hjelp, støtte, varme.

Monne, du trodde da jeg fikk meg samboer

at du kom til å miste meg

og det ble sant

jeg skled unna

vokste inn i et samliv

og stod ikke opp for meg selv

fredagskveld på byen

istedenfor

i stua hos deg og Morfar

fra av og til

ble det til nesten aldri

det som var en ramme å trække inn i

fra sykkel

jeg sykler ned til Oslo S

tog

jeg tar toget til Ski

Morfar

bil

med Morfar i bil gjennom Ski

til Monne

jeg kommer

roper Monne

ned trappa

ropes det

og så klakket det

i sånne sko

som husmødre bruker

og da sa hun

og jeg som ikke har rukket å sminke meg

klem

klemming i gang

lukt

hva luktet det

tørt, kjøttkaker, blomstrete parfyme,

kaffe

trekubber som brant

var jeg et krevende barnebarn

føles som jeg trengte noe ekstra av deg

men hva er det jeg holder på med,

denne mimringen

Er det ikke en samtale

jeg ikke har hatt med deg Monne?

Og er den ikke slik:

Jeg vet ikke hvordan jeg skal leve med svik og sorg.

Jeg fortalte deg aldri at noen fikk alt jeg hadde av tanker, alt som jeg skrev,

at jeg ikke en eneste gang har blitt kreditert, eller betalt, og tenker jeg på det så spakner jeg.

Jeg blir et spøkelse som tåger gjennom Oslo og hulker *hjelp meg*.

Og for barnet skal jeg jo, jeg må stå i det.

Og da ville du sagt, ja jenta mi.

Ja jenta mi, du må stå i det.

Fy, at mennesker kan være så fæle, det sier du og.

Vet du, det der skal du ikke finne deg i, sier du.

Du må stå opp for deg selv.

Er det derfor jeg tenker på hun.

Har vi det til felles, at vi ikke får det til, det med å stå opp for oss selv, trenger vi noen ved siden av oss som står opp for, sier det, leier oss,

jeg heier på deg.

jeg har heiet på så mange.

hun og.

når kommer heiet tilbake

hei på meg

heia deg

jeg stolte på feil folk Monne,

det er så rart,

en dag sa han:

We have obviously been more important to her than her to us.

Etter det

ja det var så sant.

for sant

så da raknet det for meg

Jeg hadde stått i ei grøft, og i det vannet i den grøfta, fra der heiste jeg meg opp,

og stod plutselig sammen med musikere, spellemenn, levemenn, mediafolk, syngedamer, artister, forleggere,

hvordan

hendte det.

Og de og det jeg skrev om ble dem.

Ikke deg Monne, eller

Og de var viktige for meg. Men jeg glemte det, de hadde jo liv de og, som jeg ikke var en del av overhodet.

Jeg var ikke en de tok en kaffe med for å si det sånn.

Hva sier du da Monne?

At jeg må snu meg?

Jeg vet, hvis jeg snur meg, så står dere alle der,
foreldre, tanter og onkler og tantebarn og brødre og søskenbarn
og barnet.

Ser dere på meg, spør meg hva jeg har gjort?

-Ja dere gjør det, sier du Monne.

-Hva har du gjort? Som du måtte skjule?

-Jeg, jeg har skrevet for massene.

Unnskyld.

-Nei, det er ikke akkurat høylektyre å lese om min
kjærlighetslengsel i tekst etter tekst.

-Å la oss se litt humoristisk på det, sier Morfar?

-Javel.

-Det kunne vært verre? mener Morfar.

-Jeg kunne hatt en kjæreste i musikkmiljøet, hhaha, ja det er morsomt.

Dere skulle bare visst.

-Ja jeg har virkelig prøvd bygge meg et solid fundament for et kjærlighetsfylt samliv.

-Eller jeg kunne klikket på en eller annen? sier Onkel.

-Ja nei

det er vel ikke da jeg forteller at jeg ble til en lysbryter til slutt

klikketklikkiteklikk

-Det taler jo ikke til din sak, sier Onkel

-Alle har sitt, sier Tante

-Ja vi har jo alle ømme, såre punkt. Det er et menneske du er, sier Tante.

Jeg er et menneske.

Jeg er noens barn.

Et menneskebarn.

Jeg har en mor, en far

bak der igjen er

Monne, Morfar,

Farmor, Farfar

Oldemor

Jeg og Oldemor ligner.

Hun ser følsom ut.

Følsom.

Følelser utenpå.

De drar seg over ansiktet,

når jeg ser han som var ufyselig
ser jeg trist ned i gulvet
når jeg ser barnefar
går det en sky forbi hele trynet mitt
sakkyndig la merke til den
hun hang liksom tilfeldigvis rundt der akkurat da jeg
skulle gå inn i ham i Tingretten

jada

i dag skal jeg gå inn i det bygget Tingretten er med min advokat
for å møte min eks, mitt barns far

vi er ett avpar
som møtes i retten hvert år
for å avgjøre tidsfordelingen av
et barns tid
mellom
mor og far
tilmålt tid og
veing av
relasjonell kompetanse.

Vi får se hvor denne forstyrrede tilknytningen ligger, sa dommer lakonisk. Og la til at hun snart skulle dømme i en barnevernssak.

Det er drastisk.

Kanskje må det tiltak til.

Hva kunne fått meg til å svikte mitt barn. Eller gi slipp på det.

Det er også en ting jeg har tenkt på.

Ja jeg vet.

Jeg mistet det sløret jeg hadde drapert så fint

foran ansiktet mitt

hadde det hengt

det falt ned i gresset og han tok det opp

så ingen ting annet enn svart

jeg ser på deg, sa han

og ser ingen ting annet enn mørke

der det er mørkest er det lysest sa jeg da

intet mørke uten lys

sa jeg?

Nei

jeg ble stille

ansiktet glapp for meg igjen

skledd av og under

bord

stoler

fikle med en glidelås

snart er det en prisutdeling igjen

jeg er en feig faen

vaker bak

måtte jeg være så anonym

men mørke

hvor kommer det fra

kan huske dager uten bekymringer

er det mørkt å ta inn over seg

at det som kan få en kvinne til å forlate sitt barn

er en brutal mann

hun er på bunnen, nedkjørt,

da han ståket som verst

tok hun barnet i armene sine og gikk

tråkket rundt med det, barnet

i en babybjørn

det lille hodet under neven

dunete hår

han har klikket

din far

har klikket

han har

klikket

frådet og rast

hva hvisker du til ditt barn

når du prøver holde deg selv sammen

og du vet barnet
er helt avhengig av deg
ditt liv er dets liv
er det ikke det og som gjør at barn holder ut
blir i hjem hvor de blir forsagte, stille, krymper seg

hun stod i en togkupe med barnet
hadde gått
hun gikk ut døra
ned gata
endte opp på togstasjonen
hun hadde sett så forkommen ut
at en hadde forbarmet seg over henne
han tok henne med hjem
der satt de i en dyp sofa
og han mente hun måtte på krisesenteret
håret hans var gyldent
og huden hans og
er du
du virkelig
hvis håret ditt
hun strekker ut en hånd
og den krøllen vil den skli ut av hånden hennes
som luft

kan du redde meg, sier hun

til slutt reiste hun seg og sa det gikk bra,

det gikk bra

det går bra at jeg drar hjem nå

jeg drar hjem med mitt barn

alt er rolig nå

senere tenkte hun,

jeg burde sagt at han slo

jeg burde sagt at han slo,

hun sa ikke det,

da rettssaken ble kjørt i gang,

at han hadde banket henne opp

hun hadde fortsatt flashbacks av det

mange år etterpå

neven inn i det høyre låret hennes,

harde slag

blåmerker som bredte seg ut som roser

gule, blå

hun sa ikke til sin advokat at han slo

hun sa det ikke til dommeren

retten

hva var vitsen med å skåne ham

strengt tatt hadde hun trodd de hadde en slags verdighet

i stedet ble alt slengt på bordet av gammelt grums

og hun

kan du tenke på de tingene du ikke gjorde og komme til å tro at du gjorde det,
en hjerne under misbruk, hva blir den til

Your body will float in a liquid space And your head will feel like a spinning wheel You won't feel the ground You will not know what is up and what's down You will feel a rush you will feel light I live at night I will find you We will all surround you And then I will kill you at last I live at night But beforehand I'll ask you if you have Any regrets from the past I live at night You will think of the things that you didn't do You will think it all through I live at night You will think of the things that you been through Things that you didn't do Your body will freeze with the time for awhile You will feel you descent your hair stand on end You will see the blood You will not notice the pain or the cut As your fading out regain your sight I live at night I will find you We will all surround you And then I will kill you at last I live at night But beforehand I'll ask you if you have Any regrets from the past I live at night You will think of the things that you didn't do You will think it all through I live at night You will think of the things that you been through Things that you didn't do I live at night You will think of the things that you didn't do You will think it all through I live at night You will think of the things that you been through Things that you didn't do I live at night I live at night I live at night You will think of the things that you didn't do You will think it all through I live at night You will think of the things that you been through Things that you didn't do

de skylder meg så jævlig mye penger

de skylder meg så jævlig mye penger

unnskyld barnet mitt

mamma har vært en idiot

lot seg drive med

av lengsel

lengsel

jeg ser det hos noen

hender med håndflater i

ikke alle har de koblet

til hjernen

hender burde være koblet til

hvordan skal du ellers

kjenne

sånt som hud

kan et barn kunne komme til å skamme seg

over en kjærlighetssyk mor

selvsagt

og iverfall hvis det stoppet

strømmen av det vi alle trenger

som klær, mat,

Monne, jeg valgte ikke etter hjertet.

Hvordan er det mulig,

hvilken tid lever jeg i

og jeg hører til og med unge menn

gjøre fornuftige partnervalg

de velger bort den de elsker fordi det er for slitsomt

er det ikke slik Monne,

at i forhold til noen mennesker skrur alt seg på,

sånt som er sårt, gammelt, og barnlig

hvordan stå i det da

jeg orker ikke

jeg orker ikke

møte meg selv i deg

i deg møter jeg meg

og hvis jeg da hater meg selv

eller du

i meg møter du deg

hva av deg

blir til i meg

hvis du er en brutal mann da

så er du sårbar inni

og fordi jeg og er det, sårbar, men utenpå,

så banker du meg.

Tror du det er mulig Monne, å leve to liv.

Ha to parallelle liv.

Sånn som hun.

Og meg.

Vi er litt like.

Men bare på den måten, at vi har latt som.

Det skjedde ikke.

Det har ikke skjedd.

Dagene etterpå.

Ble jeg alltid redd når jeg så ham.

Det flammet opp i brystet.

Jeg sa til meg selv at jeg måtte skjerpe meg.

Nå må du slutte å tulle, sa jeg.

Og jeg skrudde kroppen av.

Var det slik for hun og,

hvis de kom inn døra hennes en etter en

hvordan skal du kunne det uten å skru kroppen av.

Jeg vet ikke annet enn at det ødela så mye.

Og voldtekt.

Hvordan leve etter voldtekt.

Ikke fortell menn om det, sa noen til hun.

Noen hadde rett.

De dro seg unna.

Hvis hun.

Hvor mange har hun vært redd.

Jeg vet ikke, hva skriver jeg.

En pamflett for tilknytning mellom mor og barn, iflettet vold, brutale menn, voldtekt, og prostitusjon.
Jeg vet, det høres ikke bra ut.

Og Monne, deg glemte jeg.

Da du døde Monne, var det som om ansiktet ditt hadde vokst. At hele deg, du som hadde blitt så skjør
med årene, alt på deg var tungt og urørlig,

jeg strøk deg over panna,

og huden var så tørr,

når vi snakket med sykesøstrene om det,

at du var kald, tørr,

så de rart på oss,

de hadde sluttet å gi deg væske.

Det var slik.

Du hadde ikke ønsket det,

etter at søsteren din gikk bort på sykehjem,

du ønsket ikke det,

å dø sakte et sånt sted.

Livsforlengende behandling.

Jeg vet, har jobbet på sykehjem.

Noen lå bare i sengene sine, uten å kunne snakke.

Å bli vendt på for ikke å få liggesår.

Søsteren din var med i filmen Dei Mjuka Hendene av Olin.

Hun og Mannen.

Han gråt husker du,
det var så sårt i den filmen,
han ville så gjerne være sammen med henne,
et ektepar

de fikk ikke dele rom.

Jeg forstår det, at
du ikke ønsket det samme,
en uverdigg slutt.

Slutten på livet.

Over sengen din stod jeg og snakket om
at det var slutt med meg og ham

alt det stygge

Å Monne hvor skal jeg bo.

Han sier jeg kan bo

Jeg vil ikke bo på gata.

Å Monne.

Og barnet mitt, hva skal jeg

skulle du ha svar

det var som om jeg ventet meg det der du lå

og selv om jeg hadde med roser

så tenkte jeg

så uverdigg

jeg behandler deg nå

ett år etterpå så forstår jeg det

jeg var alt i sorg

sorg på sorg

på min sorg

bygger du ditt hjem med henne

sa jeg

og han skrek

stop it

stop it

stop it

Om barnet har du sagt at jeg er heldig.

Jeg var heldig med mitt barn.

Barnet kom som en liten Baby Cupid på en sky, mens det lo, det lo mot meg.

Jeg er ikke den første som har sett det kommende barn seile inn som en engel.

Det er ganske vanlig.

Men det er sant.

Jeg er så takknemlig for akkurat det barnet, at det kom til meg.

Sett at barnet ble returnert, at de sa, der i himmelen, at

de henstilte meg

gi fra deg barnet nå, stille og rolig, mens du sier

at dette er det beste for det.

Jeg har lest papirer, googlet rettssaker,
og det er
det ryster meg

det står beskrevet nærmest ironisk hvordan mor tror det er bra for barnet med formingsaktiviteter,
det står om fars stødige økonomi, og romslige bopel, og nye samboer,
mens mor har anstrengt økonomi,
mor har anstrengt økonomi
anstrengt økonomi
og hun tror at forming er gunstig for sitt barn

retten bestemmer
barnet skal ikke lenger bo fast hos..
det skal bo hos..
mor må innstille barnet på dette på en skånsom måte, står det.

Jeg innstiller mitt barn på
å se meg x dager i måneden
på en rolig måte
for det er det beste.

Og sakkyndig innstiller barnet
på begrenset samvær med mor
barnet gråter
sakkyndig fremholder at dette vil være bra,

Ingen burde lese rapporter om sakkyndiges inngrepen
i familiestrukturer.

Jeg har selv så vidt unngått å skrike ukontrollert til mitt barn
at jeg hater å bo i en ettroms.

Vi drar oss opp en slak oppoverbakke i seige drag for å komme tidsnok
til skolen, og det akkurat nå når sakkyndig trækker rundt, for å ta
min egen familiestruktur nærmere i ettersyn.

Rødkinnet og med tårer i øynene hater mitt barn meg akkurat i det jeg leverer det fra meg.

Det er så jeg kan høre det knitre i de derre veletablerte pappafjesene, ja de som bor i villa i Oslo Øst,
som hun drar den ungen etter seg, knitrer det. Ja såklart tar jeg inn hva andre tenker som en annen
antenne, gjør ikke du? Men jeg får, ja så lyst til å rope,

skrike

så alle

hører det

at jeg ikke ba om den oppoverbakken

eller bytting av bopel

at jeg vil ha de samme naboene som før

den samme gata, katten, jeg vil se den samme parken,

og følge årstidene fra vinduet

og nyte den lekre fasaden som jeg var med på å få pusset opp

og nei, det vil jeg og rope

inn i den skolegården

at jeg er ikke sprø slik det går rykter om,

og nei, jeg sliter ikke mer enn andre

enn at jeg er en antenne og reflektor for andres lidelse og tanker, og

det er da vel ganske normalt?

Ich bin ein sender, ich strahle aus.

Nei, det er ikke det vet du.

Likevel, jeg er overbevist om at det må være en mening med at jeg går rundt som en levende svamp, eller hva Monne?

-Nei det kan jeg ikke se noen mening i, sier Monne.

-Er det sløst med energi?

-Ja, svarer du da Monne.

-Skal jeg skrive mer?

-Nei, det er nå du skal stoppe,
sier Monne.

Sangreferanser: Redd Mamma, Jul i Blåfjell

17, Youth Lagoon, The Year of Hibernation

Sun has Gone, Broken Twin

I Live At Night, Giana Factory

No Rest for The Wicked, Lykke Li

Shower, Behaving

Cause I`m a Man , Tame Impala

Arcade Fire, Flashbulb Eyes

*gjorde

Utdypende om prosjektet/teksten:

Bakgrunnen for prosjektet/teksten er et engasjement i det at et økende antall foreldrepar ender opp med å saksøke hverandre etter skilsmisser der de her felles barn, og dette fordi idealet som holdes opp i media- og som også er ønsket i dagens samfunn er en 50/50 deling av barnets tid mellom foreldrene. Jeg har selv opplevd å bli saksøkt, og den belastningen det var å måtte forholde seg til advokater og sakkyndig gjorde at jeg leste mye om barnefordelingsaker på nett, og også levde meg veldig inn i historier om kvinner(og menn) som mistet tid med barna sine eller glemte dem helt etter andre påkjenninger. Er det mulig å miste et barn, for så å glemme det, tenkte jeg. Og fant altså historier som bekreftet dette. Redselen for å miste mitt eget barn, og også meg selv, for det var som om jeg glapp litt taket i hvem jeg var i møtet med det jeg leste, slapp ikke taket før jeg satte meg ned og skrev en pamflett om temaet. Pamfletten er personlig, men ikke privat, ei heller et personangrep. I pamfletten henter jeg fram min egen mormor, som døde nylig, for å ha den dialogen jeg trengte, men ikke hadde underveis i rettsprosessen, med henne. Det burde ikke være mulig å saksøke hverandre i barnefordelingsaker, men det skjer, og dette nettopp fordi vi som foreldre er redde for å miste tid med barna våre. Pamfletten er mitt innlegg i denne debatten, og er på 63 sider. Jeg må legge til at jeg er en av dem som fikk til et forlik, vi gikk ikke lenger enn til tingretten og er gode venner i dag. Konfliktrådet burde være et sted foreldre tar denne diskusjonen dersom de sliter med å bli enige.

